

Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/sledztwa/sledztwa/oddzialowa-komisja-w-po/31532,Sledztwa-w-toku.html>
2021-09-27, 00:51

Śledztwa w toku

Zbrodnie komunistyczne

1. Śledztwo w sprawie zbrodni komunistycznej o znamionach zbrodni przeciwko ludzkości popełnionej w dniu 18 sierpnia 1952 roku w Poznaniu przez funkcjonariuszy komunistycznych - prokuratora i sędziów Wojskowego Sądu Rejonowego polegającej na niedopełnieniu obowiązków w zakresie zgodnej z prawdą materialną oceny prawnokarnej działania członka konspiracyjnej organizacji młodzieżowej „Grunwald” Marka W. i bezprawne skazanie wymienionego na karę więzienia (S.26.2021.Zk).

Jak wynika ze wstępnych ustaleń pokrzywdzony został skazany wyrokiem Wojskowego Sądu Rejonowego w Poznaniu za zaniechanie denuncjacji osób należących do antykomunistycznej organizacji konspiracyjnej na karę więzienia z warunkowym zawieszeniem wykonania tejże kary, wyrok ten uchylił Najwyższy Sąd Wojskowy wskutek rewizji NPW celem zakwalifikowania działania oskarżonego z przepisów przewidujących surowszą odpowiedzialność; w konsekwencji WSR w Poznaniu skazał wymienionego za wejście w porozumienie z innymi osobami celem obalenia przemocą ustroju PRL na bezwzględną karę więzienia, utratę praw publicznych i przepadek mienia. Analiza akt daje podstawy do podejrzeń, iż wobec oskarżonego mogło dojść do zbrodni sądowej poprzez skazanie go na podstawie przepisów, których znamion jego działanie nie wypełniało. Zbrodnia sądowa miała doprowadzić do wydania wyroku z naruszeniem prawa dla osiągnięcia celu politycznego - wyeliminowania lub izolowania ze społeczeństwa osoby postrzeganej jako wróg klasowy. Działania takie kwalifikowane być winny nie tylko jako zbrodnia komunistyczne, ale także jako zbrodnia przeciwko ludzkości.

Śledztwo jest w toku, obecnie prowadzone są kwerendy archiwalne i przesłuchania świadków mające na celu ujawnienie bliższych okoliczności sprawy.

2. Śledztwo w sprawie zbrodni komunistycznej będącej jednocześnie zbrodnią przeciwko ludzkości, polegającej na mających miejsce w okresie od 23 sierpnia 1950 roku do 28 września 1950 roku w Poznaniu, niedopełnieniach obowiązków przez prokuratorów tamtejszej Wojskowej Prokuratury oraz sędziów Wojskowego Sądu Rejonowego w Poznaniu, poprzez naruszenie obowiązku niezwłocznego zwolnienia bezprawnie pozbawionych wolności członków podziemnej organizacji niepodległościowej „Jutrzenka” i w konsekwencji na bezprawnym pozbawieniu ich wolności w tym okresie, co stanowiło poważną represję wobec osób o odmiennych poglądach, krytycznych wobec ówczesnego ustroju Rzeczypospolitej Polskiej i sprzeciwiającej się panującym stosunkom społeczno-politycznym, czym

działano na szkodę interesu publicznego oraz interesu prywatnego ww. pokrzywdzonych (S.12.2021.Zk).

Śledztwo znajduje się w początkowej fazie, aktualnie trwa gromadzenie dokumentacji dotyczącej zbrodni będącej przedmiotem śledztwa, przesłuchiwanie są świadkowie oraz wykonywane są czynności mające na celu ustalenia tożsamości sprawców, celem pociągnięcia ich do odpowiedzialności karnej.

3. Śledztwo w sprawie zbrodni komunistycznej i przeciwko ludzkości popełnionej w marcu 1974 roku w Berlinie na szkodę Czesława Jana K. przez funkcjonariuszy Ministerstwa Bezpieczeństwa Państwowego NRD poprzez dokonanie zabójstwa wymienionego pokrzywdzonego (S.47.2018.Zk).

Krytycznego dnia Czesław Jan K. pojawił się w gmachu ambasady polskiej w Berlinie Wschodnim, gdzie pozorując posiadanie ładunku wybuchowego i grożąc jego użyciem usiłował uzyskać zgodę na przepuszczenie przez granicę na teren Berlina Zachodniego. Zabezpieczenie granicy państwowej było w NRD jednym z najbardziej żywotnych, jeśli nie najistotniejszym problemem politycznym. Aby zahamować kierującą się na Zachód falę uciekinierów wzniesiono w 1961 roku Mur Berliński i olbrzymim nakładem wzmocniono środki bezpieczeństwa wzdłuż granicy między oboma państwami niemieckimi. Mur stał się symbolem i synonimem „Żelaznej Kurtyny”. Wprowadzony reżim graniczny należał do najbardziej sformalizowanych i najsurowszych na świecie. Osoby usiłujące nielegalnie przekroczyć granicę były traktowane jak przeciwnik, którego należy za wszelką cenę schwytać lub zabić. Oprócz przedsięwzięcia środków technicznych rozkazano funkcjonariuszom straży granicznej „nie dopuścić do przekroczenia granicy, aresztować osoby próbujące naruszyć granicę lub je unicestwić oraz chronić granice państwa w każdych okolicznościach”. Rozkazy strzelania do uciekinierów były stałym elementem reżimu od 1947 roku do upadku Muru Berlińskiego. Liczba ustalonych ofiar tej praktyki waha się w zależności od źródeł, od około 300 do ponad 900 zabitych. Wymaga podkreślenia, że Czesław Jan K. ładunku wybuchowego w istocie nie posiadał, zastrzelony został skrytobójczo, gdy opuszczał już teren Berlina Wschodniego, a dla nadania swym działaniom pozorów legalności władze wschodniemieckie posłużyły się mistyfikacją pozorując fakt posiadania przezeń broni palnej, którą rzekomo groził funkcjonariuszom granicznym.

Praktyka nakazująca „pod każdym warunkiem zabezpieczenie granic” w sposób rażąco naruszała prawa człowieka, przede wszystkim prawo do życia, stanowiące najwyższą wartość w międzynarodowej hierarchii praw człowieka. Nadto traktaty międzynarodowe chronią swobodę przemieszczania się stanowiąc iż „każdy może swobodnie opuścić jakikolwiek kraj, włączając w to swój własny”. Przepisy krajowe NRD, w tym konstytucja, z pozorami także uznawały prymat tych zasad, praktyka państwa była jednak inna. Koncepcja stawiająca zakaz przekraczania granicy ponad prawem do życia rażąco i w sposób zasadniczo naruszała elementarne zasady sprawiedliwości oraz praw człowieka chronione prawem międzynarodowym. Tragiczne zdarzenie z dnia 29 marca 1974 roku ocenione w

tym kontekście musi być uznane za zbrodnię komunistyczną i zbrodnię przeciwko ludzkości.

W toku śledztwa wystąpiono o wydanie Europejskiego Nakazu Aresztowania po ustaleniu przez Biuro Międzynarodowej Współpracy Policji Komendy Głównej Policji, iż podejrzany zamieszkuje na terenie Niemiec.

Postanowieniem z dnia 12 lipca 2021 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu, na wniosek prokuratora Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Poznaniu, wydał Europejski Nakaz Aresztowania wobec Manfreda N., a dokumentacja w tym zakresie została przekazana do właściwej miejscowo Prokuratury w Niemczech celem realizacji.

4. Śledztwo w sprawie przestępczych czynów funkcjonariuszy państwa komunistycznego podczas i w związku z tzw. Wydarzeniami Poznańskimi (S.23.2000.Zk).

Śledztwo dotyczące zdarzeń mających miejsce w dniach 28-29 czerwca 1956 roku w Poznaniu (określanych w literaturze, jako tzw. Wydarzenia Poznańskie lub Wypadki Poznańskie, Poznański Czerwiec 1956 roku, Powstanie Poznańskie) wszczęła była Okręgowa Komisja Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Poznaniu w dniu 6 września 1991 roku. Z uwagi na likwidację Komisji Badania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu postępowanie to zawieszono w dniu 28 stycznia 1999 roku.

Po utworzeniu Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Poznaniu, postępowanie podjęto z zawieszenia w dniu 22 listopada 2000 roku i jest ono kontynuowane pod sygnaturą S. 23.2000.Zk.

Jego przedmiot określony jest aktualnie, jako przestępcze czyny funkcjonariuszy państwa komunistycznego – sprowadzające się m.in. do pozbawienia życia szeregu osób, spowodowania obrażeń ciała, bezprawnych pozbawień wolności i znęcania się nad zatrzymanymi uczestnikami Wydarzeń – podczas i w związku ze zdarzeniami mającymi miejsce w dniach 28 – 29 czerwca 1956 roku w Poznaniu. Choć same zdarzenia stanowiące istotę przedmiotowego buntu społecznego trwały zasadniczo dwa dni, przypomnieć trzeba, że brało w nich udział i krzyżowały się w nich losy kilkudziesięciu tysięcy ludzi. Nawet bardzo ostrożne wnioski wynikłe z zebranego materiału obligują do przyjęcia, że liczbę osób pokrzywdzonych w rozumieniu kodeksu postępowania karnego (zabici, ranni, zatrzymani, aresztowani, osoby, które bito i nad którymi znęcano się po zatrzymaniu i w trakcie przesłuchań) szacować należy na co najmniej 1137. Składa się na nią: 50 zabitych osób cywilnych, co najmniej 244 rannych osób cywilnych oraz minimum 746 zatrzymanych i aresztowanych. Zauważyć przy tym trzeba, że czyny polegające na przestępczym traktowaniu zatrzymanych, aresztowanych czy też przesłuchiwanym popełniano jeszcze długo po 28.06.1956 roku. Choćby powyższe wskazuje na skalę przedmiotu niniejszego postępowania, która wydaje się bezprecedensowa.

Oczywistym jest, że zgodnie z treścią przepisu art. 45 ust. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz.U. 2021.177.), koniecznym jest ustalenie, a co za tym idzie przesłuchanie osób pokrzywdzonych (a w przypadku ich śmierci osób, które wstąpiły w ich prawa na podstawie art. 52 § 1 k.p.k. – o ile posiadają one istotną wiedzę w sprawie) i pouczenie ich o przysługujących uprawnieniach. Realizacja również określonego w art. 45 ust. 3 ww. ustawy celu wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy nie może obejść się bez przesłuchania (po stosownych pouczeniach) osób „z drugiej strony barykady”, czyli funkcjonariuszy UB, MO, żołnierzy itd.

Czynności powyższe są nadal systematycznie realizowane. Choć śledztwo trwa już z formalnego punktu widzenia stosunkowo długo zauważyć trzeba, że na ponad 1473 aktualnie już przesłuchanych świadków tylko 68 z nich przesłuchano w latach 1991–1999, zaś pozostali przesłuchani zostali w okresie 2001-2021. Inną jest rzeczą, że była OKBZpNP w Poznaniu w trakcie postępowania zajmowała się głównie żmudnym wydawaniem zaświadczeń dla uczestników Wydarzeń. Gdy w chwili podjęcia śledztwa z zawieszenia akta główne liczyły 4 tomy aktualnie liczą ich 208, a ich integralną częścią są 73 załączniki w postaci nie tylko istotnych dokumentów archiwalnych, ale i zapisów oraz filmów na nośnikach VHS, CD i DVD. Obok przesłuchań wysoce absorbującym jest analiza i procesowe przetworzenie, a następnie wykorzystanie dokumentów archiwalnych znajdujących się u szeregu podmiotów, których poszukiwanie wymaga czasami długotrwałych kwerend (akta osobowe funkcjonariuszy, materiały z postępowań przygotowawczych i inne). Dla zobrazowania rozmiaru czynności w tym zakresie wskazać trzeba, że do tej pory przeprowadzono dowody z ponad 500 zbiorów dokumentów archiwalnych w postaci akt osobowych i personalnych byłych funkcjonariuszy państwa komunistycznego oraz innych wytworzonych w przeszłości materiałów, np. z postępowań przygotowawczych prowadzonych przeciwko demonstrantom w 1956 roku. W zakresie głównego wątku śledztwa, jakim muszą być ofiary śmiertelne Wydarzeń ustalono, że na dzień dzisiejszy przyjąć trzeba, iż w ich trakcie oraz w związku z doznanymi wtedy obrażeniami straciło życie 58 osób. Na tę liczbę składa się 50 osób cywilnych, 4 żołnierzy (w tym jeden żołnierz KBW, jeden podchorąży Oficerskiej Szkoły Wojsk Pancernych i Zmechanizowanych, jeden żołnierz służby czynnej i jeden żołnierz zawodowy), 1 milicjant i 3 funkcjonariuszy UB. Liczbę tę ustalono po wykonaniu szeregu czynności procesowych weryfikujących zawarte w różnych dokumentach i źródłach informacje o ofiarach śmiertelnych. Dodać też należy, iż w II połowie 2006 roku wykonano czynności ekshumacyjne i badania sondażowe – odpowiednio – w Leszkowie koło Piły (cmentarz wojenny żołnierzy radzieckich i polskich z 1945 roku) i w Biedrusku (pobliski las). Nie potwierdziły one jednak hipotez – wynikłych m.in. z zeznań świadków – o usytuowaniu tam grobów nieznanych do tej pory ofiar Wydarzeń, a w szczególności żołnierzy, którzy odmówili strzelania do demonstrantów. Reasumując, stwierdzić należy, iż zweryfikowano dostępne dokumenty i publikacje na temat ofiar śmiertelnych, podające zresztą najróżniejsze ich liczby. Jak ustalono – i to nie tylko poprzez zgromadzenie stosownej dokumentacji, ale i poprzez przesłuchanie osób z kręgu rodziny, a nawet znajomych osób zmarłych – czasami figurowały tam osoby zmarłe śmiercią naturalną, np. Stanisław B., zmarły w dniu 30 lipca 1956 roku z rozpoznaniem mocznicy, a

nawet samobójczą, np. Kazimierz S. (ranny podczas Wydarzeń), zmarły w dniu 15 grudnia 1959 roku. Weryfikowano też na bieżąco – i czynione jest to w dalszym ciągu – uzyskiwane w trakcie śledztwa informacje pochodzące od rodzin (lub z innych źródeł), a dotyczące osób, które jakoby zginęły w trakcie Wydarzeń (lub w związku z nimi), lecz nie figurują oficjalnie na listach zabitych. Wszystkie te przypadki zweryfikowano negatywnie. W większości sytuacji dotyczyło to żołnierzy i w znacznej części okazało się, że zginęli oni w wyniku zdarzeń losowych poza Poznaniem i nie mających nic wspólnego z Wydarzeniami. Łącznie zbadano ponad 90 przypadków śmierci, które mogły mieć coś wspólnego z Wydarzeniami. Jak już wskazano wyżej ostatecznie przyjęto, że w ich trakcie zginęło 58 osób, choć cały czas badane są przypadki nieznanymi ofiar Wydarzeń.

Ostatnie czynności w tym kierunku podjęte były w sytuacji, gdy zgłosił się do tut. Komisji świadek Wydarzeń, który zeznał m.in. że jednym z zabitych w ich trakcie był znany mu Bolesław A., uwolniony więzień z kolonii rolnej w Mrowinie k. Szamotuł (również i z tego więzienia demonstranci uwolnili wówczas więźniów). W wyniku dalszych czynności, w trakcie których zgromadzono stosowną dokumentację i przesłuchano siostrę domniemanej ofiary śmiertelnej, potwierdzono jedynie, że Bolesław A. był uwolnionym więźniem lecz zmarł w 2003 roku, a w trakcie Wydarzeń nie był nawet ranny. Zważając na fakt, że w sprawie zabitych (szczególnie demonstrantów) ówczesne organa procesowe i ścigania, tak w trakcie Wydarzeń, jak i po ich zaistnieniu, nie dokonywały rzetelnych czynności mających na celu ustalenie okoliczności ich śmierci, a tym bardziej sprawców tych czynów – m.in. nie zabezpieczono broni, łusek, ani niosących śmierć i rany pocisków, nie przeprowadzono stosownych badań balistycznych i sekcji zwłok ofiar (poza sekcją zwłok kaprała UB Zygmunta I., dokonanej zresztą po ekshumacji i na użytek postępowania określonego później jako tzw. proces trzech, czyli postępowania przeciwko Józefowi F. i innym oraz sekcją podchorążego OSWPiZ, Ryszarda F.) – aktualnie niezmiernie trudno jest zindywidualizować sprawstwo śmierci poszczególnych osób, szczególnie cywilów, a nawet jednoznacznie ustalić okoliczności faktycznego użycia broni przez konkretnych pracowników UB, żołnierzy i innych funkcjonariuszy państwa komunistycznego. Nawet jeśli uda się przesłuchać osobę będącą bezpośrednim świadkiem śmiertelnego postrzału (co nie jest regułą w niniejszej sprawie), nie jest to wcale jednoznaczne z ustaleniem sprawcy. Okoliczności śmierci osób spoza kręgu demonstrantów były w 1956 roku przedmiotem zdecydowanie wnikliwszych ustaleń, np. wyjaśniony jest przypadek zastrzelenia żołnierza służby zasadniczej Bronisława F., omyłkowo postrzelonego śmiertelnie przez podchorążego z OSWPiZ w Poznaniu, przypadek Zygmunta I., którego śmierć przypisano oskarżonym z opisywanego już wyżej tzw. procesu trzech i śmierć milicjanta Franciszka K., który zmarł wskutek obrażeń doznanych podczas wypadku, do którego doszło w czasie pościgu za uczestnikami Wydarzeń. Z drugiej strony, jeśli nawet udało się ustalić funkcjonariuszy, którzy używali broni podczas Wydarzeń, to nie można bliżej ustalić lub zweryfikować okoliczności takiego zachowania, a co najważniejsze, skutków użycia przez nich broni.

Kłopoty z ustaleniem z powyższych powodów sprawstwa obrażeń ciała u ponad 239 rannych podczas Wydarzeń osób cywilnych są tym bardziej oczywiste. Analogicznie, trudno

jest w jednoznaczny sposób odtworzyć ciąg dyspozycji wydawanych przez decydentów różnego szczebla, które rzeczywiście rzutowały na przebieg Wydarzeń, szczególnie w ich zbrojnej części. Podkreślić bowiem należy, że poza ogólnikowym w treści protokołem z posiedzenia Biura Politycznego KC PZPR z dnia 28 czerwca 1956 roku, z którego najistotniejszym jest jedynie postanowienie „o podciągnięciu do Poznania oddziałów KBW i wojska” brak jest innych dokumentów dotyczących tej kwestii. Jest ona tym bardziej złożona, gdy zważy się, że na wielotorowe decyzje rządowe i wojskowe nakładały się decyzje władz partyjnych. Dokumenty sporządzane po Wydarzeniach, podobnie jak i zeznania byłych funkcjonariuszy, składane w trakcie niniejszego postępowania, muszą być bardzo wnikliwie weryfikowane, gdyż częstokroć są one ze sobą sprzeczne, a nadto stylizowane są w sposób mający na celu uniknięcie negatywnej oceny za zachowanie w trakcie Wydarzeń. Na pewno natomiast można wyciągnąć z nich wnioski, że aparat partyjno-rządowy był zaskoczony tak rozmiarem, jak i formą wystąpienia społecznego, co spowodowało – szczególnie na początku – asekuracyjne postawy wielu funkcjonariuszy i chaos w funkcjonowaniu szeregu instytucji. Mimo opisywanych wyżej przeszkód, podejmowane były tak w zakresie osób zabitych, jak i rannych, czynności mające na celu ustalenie okoliczności zranień i śmiertelnych postrzałów. Sprowadzały się one do zestawiania i analizowania dokumentów w tym zakresie, a następnie procesowego ich wykorzystywania, np. poprzez ustalanie i przesłuchiwanie choćby pośrednich świadków tych zdarzeń. Niewykluczone, że konieczność wykonania takich czynności wyniknie w toku dalszego śledztwa. Szczególny nacisk położono na tyleż symboliczną, co mityczną śmierć najmłodszej ofiary śmiertelnej Romana Strzałkowskiego. Kumulacja szeregu dokumentów w tym zakresie, jak i przesłuchanie wielu świadków pozwoliła zweryfikować kilkanaście wręcz wersji śmierci tej osoby, wynikających tak z materiałów śledztwa, jak i literatury dotyczącej Poznańskiego Czerwca 1956 roku.

Z bardzo dużym prawdopodobieństwem przyjąć można, że Roman Strzałkowski postrzelony został śmiertelnie w dniu 28 czerwca 1956 roku między godzinami 12.30 a 15.30 (najprawdopodobniej około godz. 15-ej) na terenie garaży UB, a konkretnie w budynku określanym jako ich dyspozytornia lub w pobliżu tego miejsca. Jak na razie nie można natomiast jednoznacznie stwierdzić, czy zginął on w wyniku celowego postrzału, czy też przypadkowo. Pewnym jest, że kluczem do rozwiązania tej ponurej zagadki jest postać nieżyjącej już Teresy S., określanej w literaturze jako Teofila Kowal. Najbardziej prawdopodobnym jest, że Teresa S. wiedziała jak zginął Romek, lecz z jakichś względów nigdy nie powiedziała prawdy w tym zakresie. Zestawienie szeregu jej zeznań i wyjaśnień w tej kwestii pozwala szybko wyszczególnić szereg sprzeczności w jej procesowych relacjach. Niewykluczonym jest też jednak, że nie była ona w ogóle świadkiem śmierci Romka (charakterystyczne, że początkowo w postępowaniu, gdzie była aresztowana w ogóle o tym zdarzeniu nie wspomina), lecz z jakichś powodów, co do których można dalej spekulować, „stała się świadkiem” np. celem obciążenia demonstrantów tak symboliczną i bulwersującą śmiercią, co znalazło swój wyraz w jej zeznaniach w tzw. procesie dziewięciu, czyli sprawie p-ko Zenonowi U. i innym. To oczywiście tylko hipotezy, które należy sprawdzić. Oczywistym jest, że śmierć Teresy S. bardzo utrudnia rozwiązanie tej zagadki, lecz całkowicie nie przekreśla takiej możliwości. Czynności w tym zakresie są nadal wykonywane. Z przeprowadzonych oględzin

koszulki Romana Strzałkowskiego, którą miał on założoną w chwili postrzału i śmierci jednoznacznie wynika, że sprawca oddający strzał do Romka stał niżej od niego i był po jego prawej stronie (patrzac z kierunku strzału), co pozwala np. jednoznacznie wykluczyć oficjalną, forsowaną m.in. przez oskarżenie w „procesie dziewięciu” wersję, że Romka postrzelili demonstranci ostrzeliwujący okolice ul. Kochanowskiego, z usytuowanego przy ul. Dąbrowskiego budynku ubezpieczalni społecznej.

Ostatnia z weryfikowanych wersji śmierci Romana Strzałkowskiego zaistniała w śledztwie wskutek złożenia zeznań przez jednego z uczestników Wydarzeń. Sprowadzała się ona do wskazania, że Roman Strzałkowski zmarł w jednej z kamienic przy ul. Kochanowskiego, położonej w najbliższym sąsiedztwie siedziby UB. Po wykonaniu dalszych czynności, a szczególnie przesłuchaniu jednej z uczestniczek Wydarzeń, wersji tej nie potwierdzono.

Bardzo dramatyczna jest z kolei historia trzech braci, spośród których jeden był uwolnionym przez demonstrantów więźniem, który w trakcie Wydarzeń został śmiertelnie postrzelony, drugi był aktywnym uczestnikiem walk, zaś trzeci, jako żołnierz służby zasadniczej, był w czołgu interweniującej w Poznaniu jednostki wojskowej. Około godz. 11-ej, 26-letni Zdzisław B. – podobnie jak i inni osadzeni w więzieniu przy ul. Młyńskiej w Poznaniu – został uwolniony przez demonstrantów, którzy wtargnęli do więzienia i otworzyli jego bramy. Po krótkim pobycie w domu udał się do miasta, gdzie – jak oświadczył przebywającej w domu matce – „dzieje się rewolucja”. Wszystko wskazuje na to, że wziął w niej aktywny udział. Zginął tego samego dnia, w nieustalonych jednoznacznie okolicznościach. Władze tak spieszyły się z usunięciem jego ciała, że początkowo pochowano je bez identyfikacji, jako osobę o nieustalonej tożsamości. Dopiero po ponad dwóch tygodniach i ekshumacji jego zwłok ustalono, że był to Zdzisław B. Gdy Zdzisław B. wychodził z więzienia, jego młodszy brat, Henryk B. po przerwaniu pracy udał się z ciekawości w okolice Wojewódzkiego Urzędu d/s Bezpieczeństwa Publicznego w Poznaniu. Gdy tam doszedł trwała już strzelanina. Po początkowo biernej postawie, przyłączył się do osób, które ostrzeliwały gmach w/w urzędu, podając im amunicję. Po zajęciu okolic WUd/sBP przez wojsko udało mu się uniknąć zatrzymania. Szczęśliwie wrócił do domu.

Zgoła natomiast odmienna rola przypadła w udziale trzeciemu z braci, Ryszardowi B., który odbywając zasadniczą służbę wojskową znalazł się w jednostce wojskowej, której przypadło tłumić bunt mieszkańców Poznania. Był działanowym w jednym z czołgów, które prowadziły działania na ulicach miasta. Nie odniósł obrażeń w wyniku walk. Pomijając już nawet nierozstrzygniętą jednoznacznie kwestię pierwszych strzałów w mieście, a przede wszystkim na ul. Kochanowskiego, przed oblężonym przez demonstrantów budynkiem WUd/sBP, pamiętać też należy, iż specyfiką buntu poznańskiego z 1956 roku było to, że to demonstranci byli początkowo stroną ofensywną, a na ulicach miasta doszło ostatecznie do obustronnej wymiany ognia, która często sprowadzała się do beładnej strzelaniny. Chaos i wiele przypadkowości w wykorzystaniu broni palnej były cechą działań nie tylko uzbrojonych demonstrantów ale i „sił rządowych” (patrz np. wskazany wyżej przypadek śmierci żołnierza, Bronisława F.). Był to dalszy efekt zaskoczenia i zamieszania w instytucjach partyjno-rządowych, o których już wspomiano wcześniej. Siłą rzeczy, więcej zorganizowania było natomiast w działaniach regularnych oddziałów wojska, które zaczęło dominować na ulicach Poznania w godzinach

popołudniowych. Co również charakterystyczne, wynikiem tego dwustronnego zbrojnego starcia byli najczęściej zabici i ranni wśród osób, które nie brały udziału w zbrojnej części Poznańskiego Czerwca 1956 roku. Czyniąc więc ostateczne ustalenia chociażby w zakresie osób zabitych i rannych należy zachować wyjątkową ostrożność. Nie można nawet wykluczyć – na co zwracają uwagę niektórzy publicyści – że niektóre postrzelenia osób cywilnych spowodowane były przez innych cywili, co mogło być wynikiem ogólnego chaosu w prowadzeniu ognia oraz nieumiejętnością w obchodzeniu się z bronią.

Trudno również jednoznacznie oddzielić etapy zdarzeń z 28-29 czerwca 1956 roku, tzn. kiedy mieliśmy do czynienia jeszcze z pokojową demonstracją, atakiem na instytucje państwowe, dwustronną walką i jednostronną pacyfikacją. Wszystko to sprawia, że wydarzenia Poznańskiego Czerwca 1956 roku jako całość nie poddają się klasycznej ocenie prawno-karnej. Nie sposób ich traktować globalnie, jako jednej zbrodni komunistycznej choćby z tego powodu, że ich zaistnienie było zainspirowane buntem robotników „Cegielskiego”, a później innych zakładów. W tej sytuacji koniecznym jest ocena poszczególnych segmentów działań funkcjonariuszy państwa komunistycznego, a wśród nich poszczególnych osób, oczywiście w kontekście obowiązujących przepisów prawa tak w 1956 roku, jak i późniejszych jego zmian (do chwili obecnej). Pamiętać bowiem cały czas należy, iż śledztwo ma na celu zbadanie zdarzeń określanych jako Poznański Czerwiec 1956 roku przez pryzmat nieprzedawnionych zbrodni komunistycznych lub zbrodni komunistycznych, będących jednocześnie zbrodniami przeciwko ludzkości, a podstawowymi narzędziami ku temu muszą być jednoznaczne dowody. Na wynik tych czynności nie mogą mieć wpływu racje historyczne, czy społeczno – polityczne. Zweryfikowanych dowodów nie mogą też zastąpić przypuszczenia, domniemania, czy też nawet „powszechnie przyjęte poglądy” w jakiejś kwestii.

Jak pokazują wyniki niniejszego śledztwa, nie musi ono mieć jedynie wymiaru historycznego. W jego trakcie, Marianowi S. byłemu funkcjonariuszowi MO postawiono zarzut, że w okresie od 30 czerwca 1956 roku do 4 lipca 1956 roku, w Poznaniu, jako funkcjonariusz Komendy Dzielnicowej Milicji Obywatelskiej Poznań - Jeżyce, przekraczając swą władzę przysługującą funkcjonariuszowi na stanowisku starszego referenta sekcji operacyjnej w/w jednostki MO, w celu wymuszenia na Marianie K. – pozbawionym wolności w związku z udziałem w tzw. Wydarzeniach Poznańskich i osadzonym w areszcie ww. jednostki MO – przyznania się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożenia określonych wyjaśnień, znęcał się fizycznie i moralnie nad nim w ten sposób, że groził mu pozbawieniem życia przy użyciu pistoletu i uderzył go nim kilkakrotnie w głowę, a następnie wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi funkcjonariuszami MO bił go rękoma i pałką po całym ciele, popełniając w ten sposób zbrodnię komunistyczną na szkodę wyżej wymienionego pokrzywdzonego, w formie stosowania represji polegających na naruszeniu prawa do nietykalności cielesnej i prawa do humanitarnego traktowania w trakcie pozbawienia wolności. Kwalifikując ww. czyn jako przestępstwo określone w art. 286 § 1 i art. 246 w zw. z art. 36 k.k. z 1932 r. i w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o IPN..., po wyłączeniu tej sprawy do odrębnego postępowania,

skierowano przeciwko ww. akt oskarżenia do Sądu Rejonowego Poznań Grunwald – Jeżyce. Powyższy przypadek, zakończony prawomocnym wyrokiem skazującym, jest owocem analizy i szczegółowych badań – na co pozwolił zgromadzony materiał dowodowy – prawie 100 zdarzeń podobnego typu. W trakcie czynności gromadzono dokumenty archiwalne, analizowano akta osobowe funkcjonariuszy, przesłuchiowano pokrzywdzonych okazując im tablice poglądowe z fotografiami potencjalnych sprawców, lub przesłuchiowano ich najbliższych (jeśli pokrzywdzeni nie żyją). Jak do tej pory tylko w tym jednym przypadku udało się zgromadzić odpowiednie dowody, które pozwoliły z powodzeniem zakończyć ten wątek w sądzie. Kwestia znęcania się nad zatrzymanymi uczestnikami Wydarzeń jest jednak cały czas otwarta. Opisując specyfikę niniejszego śledztwa nie sposób nie wspomnieć o przeszkodach na jakie ono napotyka. Głównymi z nich są oczywiście rozproszenie materiałów archiwalnych w tej sprawie, śmierć świadków i pokrzywdzonych oraz potencjalnych podejrzanych, coraz słabsze – siłą rzeczy – możliwości odtwarzania przez świadków swoich przeżyć i obserwacji z 1956 roku, występujące podświadome zjawisko konfabulacji, a nawet celowe wręcz wprowadzanie w błąd prowadzącego śledztwo, sprowadzające się do świadomego składania fałszywych zeznań. Złożył je np. były funkcjonariusz UB, który był wśród osób znajdujących się – i aktywnie działających – w oblężonym budynku WUBP w Poznaniu w dniu 28 czerwca 1956 roku (czemu konsekwentnie zaprzeczał).

W związku z powyższym, na podstawie wyłączonych z niniejszego śledztwa materiałów Prokuratura Rejonowa Bydgoszcz Południe skierowała przeciwko Konstantemu A. (były funkcjonariusz UB) akt oskarżenia o czyny z art. 233 § 1 k. k. Postępowanie to zakończyło się prawomocnym wyrokiem skazującym w/w na karę grzywny. Praktycznie zakończono wątek polegający na ustalaniu i przesłuchiowaniu osób rannych podczas i w związku z Wydarzeniami. W przypadku śmierci pokrzywdzonych przesłuchiowano w tym zakresie osoby dla nich najbliższe (o ile udało się je ustalić). Ustalano też – oraz przesłuchiowano – rannych podczas Wydarzeń funkcjonariuszy (UB, MO, żołnierzy, itd.). Czynności w tym zakresie zakończono zredagowaniem imiennych wykazów osób rannych podczas i w związku z Wydarzeniami oraz tych, którzy takich obrażeń mogli doznać. Jak np. ustalono, rannych w wyniku postrzałów bezpośrednich, rykoszetów, odprysków muru, bruku i szyb, figurujących w szpitalnych księgach głównych, było 151 osób cywilnych (nie figurujących w tych księgach, ale praktycznie potwierdzonych rannych w takich okolicznościach było 70 osób cywilnych, a dodatkowe 18 osób to ranni w wyniku różnego rodzaju urazów mechanicznych, np. stłuczenia, rany cięte). Z kolei rannych od postrzałów bezpośrednich, rykoszetów itd. funkcjonariuszy było co najmniej 51, a kolejnych 21 doznało różnego rodzaju urazów nie związanych z postrzałami. Jak wynika z poczynionych ustaleń najmłodszym odnotowanym rannym był Roman K. (8 lat w chwili odniesienia obrażeń), zaś najstarszym Jan K. (67 lat w chwili odniesienia obrażeń). Prawdopodobnie osobą, która była ranna jako pierwsza w dniu 28 czerwca 1956 roku (około 10.30 – rana tłuczona, doznana jeszcze w okolicach Zamku) była Janina N. Na ul. Kochanowskiego jedną z pierwszych rannych była m.in. Helena P. i ww. Roman K. (około godz. 11-ej). „Najpóźniej rannym” w związku z Wydarzeniami, był porucznik WP Adolf K. (ranny w dniu 3 lipca 1956 roku w Parku Kasprzaka). Na podstawie materiałów archiwalnych jak i aktualnie wykonanych czynności śledczych (między innymi przesłuchań świadków)

wyjaśniono też sprawę „rannego Izraelczyka”, opisywaną w publikacjach „Głosu Wielkopolskiego”. Jak ustalono, osobą, która w dniu 28 czerwca 1956 roku została zapisana w księdze głównej szpitala im. Raszei w Poznaniu jako cudzoziemiec – a później, w stosownym piśmie szpitala do WUd/sBP, określoną jako „Izraelczyk” – był w istocie, nieprzytomny początkowo obywatel polski Zdzisław C., którego tożsamość ustalono dopiero w szpitalu przy ul. Przybyszewskiego, gdzie go przeniesiono jeszcze w dniu 28 czerwca 1956 roku. Pomyłka w zakwalifikowaniu obywatela polskiego jako cudzoziemca wynika stąd, że nie posiadał on przy sobie żadnych dokumentów, a nadto, jako bardzo ciężko ranny w głowę, wypowiadał w bełkotliwy sposób szereg słów w znanych sobie językach obcych. Dodać należy, iż po długim leczeniu i rehabilitacji, ww. kontynuował z powodzeniem pracę naukową na jednej z poznańskich uczelni. Zmarł w 1992 roku.

Ostatecznie, w zakresie rannych w trakcie Wydarzeń cudzoziemców, jednoznacznie potwierdzono jedynie postrzelenie zamieszkałego wówczas na stałe w Polsce obywatela Bułgarii, Witana N. Zakończono też badanie wątku dotyczącego ewentualnych represji skierowanych przeciwko żołnierzom, którzy odmawiali wykonania rozkazów związanych z tłumieniem wystąpień podczas Wydarzeń lub wręcz działali po stronie demonstrantów. Z poczynionych dotychczas ustaleń wynika, że żaden żołnierz nie był karany sędownie za tego typu zachowania, choć ostatnio tutaj Komisja została zawiadomiona o jednym takim przypadku, który jest weryfikowany.

Sfinalizowano również stosowne czynności mające na celu ustalenie pełnego składu osobowego funkcjonariuszy i pracowników cywilnych WUd/sBP i PUd/sBP w Poznaniu oraz Delegatury nr 6 WUd/sBP w Poznaniu na dzień 28 czerwca 1956 roku, co doprowadziło do ustalenia nowych osobowych źródeł dowodowych i uzyskania ich zeznań. Sporym zaskoczeniem jest ustalenie, że formalnie na etatach w/w instytucji figurowało wtedy aż około 700 osób! Natomiast w następnych dniach po Wydarzeniach, oddelegowano do Poznania około 200 funkcjonariuszy UB z całego kraju i z różnego szczebla. Co ciekawe, delegowano też do Poznania 27 maszynistek i 10 kierowców. Wszyscy w/w mieli pomagać poznańskim funkcjonariuszom w wykonywaniu czynności związanych m.in. z zatrzymywaniem uczestników Wydarzeń i prowadzeniem przeciwko nim postępowań, których był kilkadziesiąt. Efekty ich działalności przetrwały w znacznej części do dzisiaj i stanowią bardzo obszerny materiał archiwalny, przechowywany w tutaj Oddziałowym Archiwum IPN w Poznaniu.

Poza zaskakująco dużą liczbą etatowych funkcjonariuszy i pracowników UB w Poznaniu uderza rodzinny charakter tej instytucji. Bardzo dużo było w niej np. małżeństw, co miało niewątpliwie na celu zapewnienie hermetyczności środowiska pracowników i funkcjonariuszy UB. W przypadku „niewłaściwych powiązań” osoby takie były natychmiast typowane do zwolnienia, co spotkało np. Zofię F., telefonistkę w WUd/sBP w Poznaniu, a jednocześnie żonę pracownika aresztu WUd/sBP w Poznaniu, co do której ustalono, że jest krewną jednego ze skazanych w „procesie trzech”, o którym wspomiano wyżej.

Przesłuchiwani też byli funkcjonariusze i pracownicy delegowani do Poznania po Wydarzeniach, o których była już mowa. Zeznania niektórych z nich także przynoszą nowe i

ciekawe ustalenia. Jak np. wynika z zeznań Czesława M., ówczesnego funkcjonariusza WUd/sBP w Warszawie, w trakcie jednego ze śledztw, które toczyły się przeciwko demonstrantom planowano przeprowadzenie eksperymentu procesowego przy wykorzystaniu czołgu, z czego jednak, z nieznanych przyczyn, zrezygnowano.

Wątek osób zatrzymanych i aresztowanych w zasadniczej części zakończono zredagowaniem trzech wykazów osób zatrzymanych (wykaz I), aresztowanych (wykaz II) i zatrzymanych, a być może i aresztowanych (wykaz III) w związku z Wydarzeniami Poznańskiego Czerwca 1956 roku. Charakter wykazu nr III wynika z braku możliwości przesądzenia, czy wymienione tam osoby były jedynie zatrzymane czy też również aresztowane. Dodać należy, iż wykazy te mają charakter wstępny i będą cały czas weryfikowane w trakcie dalszego śledztwa oraz końcowej analizy sprawy. Uzupełnione zostaną o wykaz IV (prawdopodobnie zatrzymani, obejmujący osoby, co do których ustalono tę okoliczność w drodze czynności procesowych, ale brak co do nich jakichkolwiek materiałów archiwalnych – w przeciwieństwie do osób z wykazów I-III), Va-Vb (uwolnieni, a następnie zatrzymani więźniowie Centralnego Więzienia w Poznaniu i jego filii – Kolonii Rolnej w Mrowinie) i VI (zatrzymani i aresztowani, podejrzani, a niektórzy oskarżeni o dokonanie przestępstw pospolitych dokonanych podczas Wydarzeń, np. kradzieży). W ramach wykazu nr I koniecznym też będzie wyszczególnienie tej grupy zatrzymanych – stosunkowo licznej – którzy wbrew przepisom przetrzymywani byli ponad 48 godzin bez wydania w tym czasie postanowienia o tymczasowym aresztowaniu. Również i w tej części śledztwa dochodzi do zaskakujących ustaleń. Przykładem tego jest przypadek Kazimierza M., który będąc w delegacji służbowej z zakładu pracy, zatrzymany został przez WOP kilka dni po Wydarzeniach, w okolicach granicy z Czechosłowacją. Podejrzewano go o „chęć ucieczki za granicę”, a jedynym w istocie ku temu powodem był fakt, że pochodził z Poznania. Przeprowadzone czynności pozwalają stwierdzić, że nawet krótkotrwałe pozbawienie wówczas wolności było dla zatrzymanych przeżyciem niezwykle traumatycznym. Świadczy o tym chociażby fakt, że nawet po 1989 roku osoby te niechętnie wspominały to zdarzenie, a niektóre z nich w ogóle nie powiedziały o tym rodzinie. Zdarzają się przypadki, kiedy krewni zmarłych już pokrzywdzonych dopiero od Komisji dowiadują się o pozbawieniu wolności ich najbliższych w 1956 roku.

W trakcie ostatnio wykonanych czynności ustalono natomiast, że postępowania sądowe przeciwko uczestnikom Wydarzeń toczyły się nie tylko w Poznaniu, ale i innych miastach Polski. Jak wynika ze zgromadzonych dowodów sprawa przeciwko wspierającemu pochod robotników gościowi targowemu toczyła się przed Sądem Wojewódzkim dla m. Łodzi i zakończyła się uniewinnieniem.

Wykorzystując materiały śledztwa, na podstawie przepisów ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. z 1991r. nr 34 poz. 149 z późn. zm.) skierowano do Sądu Okręgowego w Poznaniu 11 wniosków o unieważnienie końcowych decyzji merytorycznych zapadłych w sprawach prowadzonych w 1956 roku przeciwko aktywnym uczestnikom Wydarzeń Poznańskiego Czerwca 1956 roku. We

wszystkich przypadkach Sąd unieważnił przedmiotowe postanowienia. Dodać należy, iż sądowe postanowienie unieważnieniowe otwiera drogę do uzyskania stosownego odszkodowania przez osobę, której dotyczy, a w przypadku jej śmierci określonym przez ustawę osobom najbliższym. Aktualnie śledztwo znajduje się już w końcowej fazie, trwa szczegółowa analiza zgromadzonego w sprawie bardzo obszernego materiału dowodowego. Z uwagi na wielowątkowość, stopień skomplikowania i charakter sprawy oraz liczbę potencjalnych pokrzywdzonych – których ustalenie (obok nakazu wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy) nawet w sytuacji, gdy potencjalni podejrzani nie żyją, jest jedną z cech szczególnych śledztwa prokuratora IPN – terminu zakończenia niniejszego postępowania nie sposób dokładnie określić. Szacuje się, iż końcowa, kompleksowa decyzja merytoryczna winna być wydana do końca bieżącego roku. Oczywiście pokrzywdzeni, lub osoby posiadające istotną wiedzę w niniejszej sprawie, którzy nie byli do tej pory przesłuchiwanymi niezmiennie proszeni są o kontakt z tut. Komisją (Oddziałowa Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Poznaniu, ul. Rolna 45a, 61-487 Poznań; tel. 061-8356906).

Zbrodnie nazistowskie

1. Śledztwo w sprawie zbrodni przeciwko ludzkości polegającej na stworzeniu warunków życia groźących biologicznym wyniszczeniem dla wysiedlonych z Warszawy na skutek wybuchu Powstania Warszawskiego więźniów narodowości polskiej w okresie od sierpnia 1944 roku do 11 kwietnia 1945 roku w obozie koncentracyjnym Buchenwald i jego podobozach, popełnionej przez nieustalonych członków niemieckiej załogi ww. obozu i jego podobozów (S.31.2021.Zn).

Postępowanie w tej sprawie zostało zainicjowane na podstawie materiałów procesowych wyłączonych ze śledztwa S.17.2009.Zn prowadzonego przez Oddziałową Komisję Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w Warszawie w sprawie zbrodni popełnionych w okresie od 6 sierpnia 1944 roku do października 1944 roku w obozie przejściowym w Pruszkowie-Dulag 121, na ludności polskiej wysiedlonej z Warszawy przez funkcjonariuszy niemieckich władz okupacyjnych.

Śledztwo znajduje się w początkowej fazie, aktualnie trwa gromadzenie dokumentacji dotyczącej zbrodni będącej przedmiotem śledztwa, przesłuchiwanie są świadkowie oraz wykonywane są czynności mające na celu ustalenie tożsamości sprawców, celem pociągnięcia ich do odpowiedzialności karnej.

2. Śledztwo w sprawie zbrodni zabójstwa Polaka Józefa W., poprzez zastrzelenie w dniu 13 września 1939 roku w miejscowości Stanisławowo przez niemieckich funkcjonariuszy III Rzeszy (S.27.2021.Zn).

W toku trwania postępowania przygotowawczego ustalono, iż Polak Józef W., pochodzący z miejscowości Staw, wraz z żoną Rozalią i dwiema córkami mieszkał w Grzybowie, powiat Września, gdzie prowadził sklep tzw. „kolonialkę”. Był on powstańcem wielkopolskim,

posiadał krótką broń palną, którą w dniu 2 września 1939 roku na polecenie władz polskich zdał w Starostwie Powiatowym we Wrześni.

Przed zajęciem Grzybowa przez niemiecki Wehrmacht we wrześniu 1939 roku, a już po ewakuacji polskich władz, na wezwanie sołtysa pełnił on służbę w miejscowej Straży Obywatelskiej. Miał on dobre relacje zarówno z miejscowymi Polakami, jak i Niemcami.

W dniu 12 września 1939 roku do Grzybowa wkroczyły wojska armii niemieckiej. Jeszcze tego samego dnia niemieccy żołnierze przeprowadzili rewizję w domu Józefa W. w poszukiwaniu broni, której ww. już nie posiadał. Następnego dnia, 13 września 1939 roku ponownie do mieszkania Józefa W. przybyli niezidentyfikowani żołnierze Wehrmachtu i bez podania powodów zabrali go ze sobą. Jeszcze tego samego dnia w sąsiedniej miejscowości Stanisławowo Józef W. został rozstrzelany na polu niemieckiego gospodarza, najprawdopodobniej z powodu rzekomego posiadania broni palnej.

W prowadzonej sprawie aktualnie wykonywane są czynności mające na celu odszukanie i zabezpieczenie dokumentów dotyczących tego mordu oraz zmierzające do ustalenia bezpośrednich, lub pośrednich świadków zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego śledztwa, a także kręgu osób najbliższych dla nieżyjącego pokrzywdzonego.

3. Śledztwo w sprawie zbrodni nazistowskiej o znamionach zbrodni przeciwko ludzkości popełnionej w zamiarze zniszczenia w całości lub w części polskiej grupy narodowościowej, polegającej na bezprawnym skazaniu wyrokiem Sondergericht II Posen w dniu 2 kwietnia 1941 roku w Poznaniu Polaków Tadeusza W. i Edmunda W., pierwszego z nich na karę śmierci, drugiego zaś na karę więzienia przez funkcjonariuszy III Rzeszy, członków składu orzekającego tego sądu, co skutkowało egzekucją Tadeusza W. w dniu 16 maja 1941 roku i śmiercią Edmunda W. w dniu 26 grudnia 1941 roku (S. 24.2021.Zn).

Jak wynika ze wstępnych ustaleń pokrzywdzeni mieli zostać skazani za wystąpienia przeciwko Niemcom i udział w internowaniach w pierwszych dniach wojny. Karę wymierzoną Tadeuszowi W. wykonano w poznańskim więzieniu poprzez ścięcie. Okoliczności skazania nie są bliżej znane, można jednak domniemać zbrodniczy charakter wyroku, stanowiącego element eksterminacyjnej polityki władz III Rzeszy zmierzającej do wyniszczenia Polaków jako grupy narodowej. Okoliczności śmierci drugiego z pokrzywdzonych nie zostały dotąd ustalone.

Działania funkcjonariuszy hitlerowskich kwalifikowane być winny nie tylko jako zbrodnia nazistowska, ale także jako zbrodnia przeciwko ludzkości. Śledztwo jest w toku, zlecono przekład historycznych niemieckich dokumentów procesowych i opracowanie historyczne dotyczące prawników niemieckich biorących udział w skazaniu.

4. Śledztwo w sprawie zbrodni popełnionych w latach 1939 - 1945 wobec polskich robotników przymusowych na terenie III Rzeszy (S.4.2000.Zn).

Zatrudnionych w III Rzeszy polskich robotników przymusowych poddano policyjnemu orzecznictwu sądowemu. Wprowadzono reguły tzw. „potraktowania szczególnego” (Sonderbehandlung), które zezwalały policji niemieckiej na szybkie uśmiercanie poszczególnych osób, a nawet całych grup ludzi, w warunkach stwierdzenia poważnego zagrożenia dla bezpieczeństwa Rzeszy. Na tej podstawie zamordowano wielu Polaków za samowolne zrywanie stosunków pracy, utrzymywanie intymnych stosunków z Niemcami oraz inne drobne wykroczenia. Dokładnych danych o liczbie wyroków śmierci do chwili obecnej nie uzyskano. Postępowanie ma charakter kompleksowy i wielowątkowy. W toku postępowania zgromadzono obszerny materiał dowodowy w postaci zeznań wielu świadków, oględzin akt archiwalnych i dokumentów uzyskanych w wyniku przeprowadzenia zakrojonych na szeroką skalę kwerend archiwalnych. Na ich podstawie ustalane są dane dotyczące podstaw aresztowania polskich robotników przymusowych, procedury postępowania ze skazanymi na śmierć.

W toku śledztwa kierowane są wnioski o udzielenie pomocy prawnej w sprawie karnej do właściwych prokuratur Republiki Federalnej Niemiec oraz Centrali w Ludwigsburgu.